

Красимир Бачков

Обектив в засада

I. Приятели

Из голямата празна автогара вятърът се гонеше с няколко врабчета, един отворен прозорец потракваше ритмично, а на скъсаните кожени пейки мършав старец с пробита сламена шапка си говореше кротко с малко циганче. Двамата бяха така улисани в разговора, че не видяха дебелия фотограф, който се притаи до входа с апарат в ръка. Те не забелязаха как той ги снима, а после неусетно се примъкна до тях и ги заслуша.

– Колко изкара днес? – питаше старецът. Циганчето буташе с кибритена клечка голяма черна муха без крила върху парче картон. Отвърна със завъртане на ръка неопределено, но това не задоволи стареца и той повтори въпроса си.

– Чакай, щя кажа! – съгласи се малкият просяк – Слушай, Петко! – скара се на мухата, която бързо се придвижваше към края на картоната и я завърна с клечката. – Мирно! – заповяда и, а после бръкна в джоба на сплесканите си с мръсни петна панталонки. Извади няколко смачкани левчета и започна да ги брои важно. Неизмитото му смугло лице имаше толкова сериозно изражение, че фотографът не се стърпя и пак ги снима.

– Единайсе! – авторитетно заяви циганчето и ги прибра отново в джоба. Старецът се подсмехна, извади цигара от протъркана кожена табакера и я запали. Опъна си два-три пъти и я даде на малкия. Той също смукна дима като опитен пушач и върна цигарата. Така, подобно на стари бойни другари, изпушиха цигарата и си продължиха разговора.

– Защо си я кръстил на моето име? – посочи мухата старецът.

Циганчето я чукна с клечката и го погледна изкосо:

– Не ти ли харесва?

– Е, карай! – махна с ръка старецът. – А със Стоичков какво стана?

Малкият подрипна възбудено и започна да обяснява, как мухата Стоичков тъкмо щяла да вкара гол, но понеже много силно бягала, паднала от игрището и някакъв минувач я смачкал. Можела да стане голям национал, но и се разминало. Сега обучавал Петко да рита, но той бил непослушен и не изпълнявал каквото трябва. На тренировките всичко правел обратно:

– Аз му казвам „Наляво“! – той ходи надясно, аз му викам „Натам“! – той идва насам! – горещеше се малкият треньор. – Как ще играе на

сериозен мач – не знам!

Старецът си подръпна жълтия от цигарите мустак и обясни:

„Одрал ми е кожата! Аз като бях малък все наопаки правех всичко. Щом си я кръстил на мене, трябва и да ми прилича, нали?“

Циганчето се съгласи с кимване на глава и продължи да побутва мухата с клечката. Навън започна да притъмнява, откъм гишетата се появи чистачка с гребло и мокър парцал, който буташе пред себе си. Старецът я забеляза и бутна малкия:

– Айде, трябва да ставаме!

Двамата се надигнаха, минаха край фотографа без да му обърнат внимание и излязоха навън. Той ги последва на разстояние, като не ги изпускаше от поглед. Отвън, на пустия паркинг се виждаха два-три бракувани автобуса, край които се въртеше мършав, бездомен пес. Старецът и момчето се спряха и започнаха да спорят.

– За какво и е на мухата цял лев? – възмущаваше се старецът. – Стига и една троха хляб!

– Туй се казва „трансфер“! – поясни циганчето. – Давам пари да рита по-хубаво! Всички футболисти го правят!

– Но тя не е човек! Тя не разбира от пари! – възрази старецът.

– Ама се казва Петко, нали?! – с необорима логика отвърна малкият.

– И като е Петко, в кой джоб ще си мушне левчето? – не мирясваше старецът.

– Ти ще и ги пазиш! Като се съберат много, ще и купиш една целувка да живее в нея. Хем ще си лежи, хем ще си хапва сладичко! Разбра ли ква е фатката сега?

– Разбрах? – неубедено отвърна старецът.

– Взимай тогава! – циганчето извади левчетата, отброи шест на стареца, а другите си прибра обратно. Възрастният човек взе парите, тупна малчугана по рамото и се заклати към крайния от бракуваните автобуси.

– Чао! – викна след него малкият просяк. Старецът махна с ръка, без да се обръща, после бутна вратата на счупения автобус и влезе вътре. На пода бяха застлани много картони, покритие червено, прокъсано одеяло. Той се отпусна бавно на една страна и притвори уморено очи.

Отвън циганчето мина край фотографа, който го спря и запита:

– Какъв ти е този старец?

– Приятел! – изпъчи се малчуганът.

– А защо му даваш пари?

– Аз съм му спонсор! – гордо заяви малкият печалбар. – Да има за

хляб и цигари човекът!

Фотографът се засмя, а циганчето протегна ръка:

– Дай два лева, господине!

Ицо Дебелия се бръкна и извади тънка пачка банкноти. Отброи две по пет и една от един лев и му ги подаде.

– Единайсе лева?! – ококори се малчуганът изненадан.

– Вземай и бягай! – смигна заговорнически фотографът и си тръгна.

Малко по-късно, като направи снимките, се спря на една, която озаглави „Приатели“. Имаше предвид стареца, момчето и мухата Петко. Щеше да я пусне на първа страница, защото беше истински шедьовър. После засвирука с уста доволен, че зад хубавата снимка има нещо още по-хубаво, което той знаеше, но другите дори не подозираха!

II. Синята рокля

Първите дни на август донесоха малко свежест и прохлада, но горещината по обяд си оставаше все същата. Точно в един такъв горещ обяд Ицо Дебелия се качи в микробуса за Варна. Яката на лятната риза залепваше като тиксо за врата му, а с потта си можеше да напълни цял микрозювир. Ицо намести фотографската чанта между краката си на пода и се опита да види нещо повече от гърдите на момичето, седнало на седалката до него. Синята и рокля беше с дълбоко деколте и показваше достатъчно, но щом видя зърната при едно завъртане на спътничката си, той се успокои напълно. Гледката го задоволи и сега, по пътя, можеше да дремне, мечтаейки какво би станало, ако спътничката му...

Пътя до морето проспа и дори не разбра кога са слезли останалите пътници. Шофьорът го събуди, а отпуснатото тяло и подутите крака не вещаеха нищо добро за разходката из черноморския град. С неохота се надигна и слезе. В тая жега се чувстваше като голяма кисела краставица в буркан със саламура. Тръгна без път и посока, ей тъй, да не стои на едно място в задухата, а и все пак работа беше дошъл да върши. Улицата го изведе до брега на морето и там, зърнал пейка на едно сенчесто място, той се запъти към нея, отпусна уморените си телеса и се загледа в избелялата синева на водата пред себе си. На рейд пред пристанището десетина кораба си чакаха реда, гларусите мълчаливо подскачаха по покрива на плажната баня, а хора в горещината наоколо не се забелязваха. Ицо извади старата „Минолта“ и я зареди. Постави обектив за далечно снимане и погледна през визьора. От опит знаеше, че през обектива нещата придобиваха по-друго звучене и се виждаха детайли, на които с просто око не би обърнал внимание или просто не би видял. А и най-добрите му снимки бяха станали случайно и непринудено. Поразгледа хоризонта с корабите, опита се да види подробности от жените на плажа, проследи полета на една малка чайка и неочаквано се спря на едно синьо петно с бели точки. Фокусира внимателно и видя своята спътничка от микробуса, щастливо усмихната в прегръдките на някакъв моряк. Те се намираха на една алея, петдесетина метра по-надолу от Ицо и нямаше нужда човек да се замисли дали се обичат тия двамата. Целуваха се дълго и жадно, ръцете на моряка шареха по цялото тяло на момичето, а когато той я завъртя около себе си, тя го хвана за ръката и игриво го повлече напред по алеята. През това време фотографът изщрака

десетина прекрасни пози и със задоволство си помисли, че е изпълнил идеално мисията си за вестника. Беше му хубаво като гледаше влюбени-те и сякаш сам участваше в старата магия, наречена ЛЮБОВ.

Стана от пейката и се отправи към плажа. Направи няколко рутинни снимки на чадъри, голи тела и гларуси и тръгна обратно към автогара-та. По пътя се отби в един-два магазина, поседя в малко барче с чаша студена „Кола“ в ръка и като си погледна часовника установи, че се е шлял достатъчно, за да се прибира вече. Сега не беше толкова горещо и лекият ветрец приятно разхлаждаше тялото му. Маршрутката, в която се качи, беше почти пълна, а последно след него влезе... отново момичето със синята рокля. Пак седна до него, но дори не го забеляза, толкова зареян бе погледът и. Не обърна внимание и на това, че той за втори път фиксира атрибутите в позачервената и вече пазва. Когато пристигнаха, от микробуса първо слезе момичето, а веднага след него се измъкна Ицо. Срещу тях млад мъж с брада пусна едно русо момиченце, върху главата на което трептеше голяма синя панделка на бели точки.

– Мамо, мамо! – писукаше хлапето, докато момичето не го вдигна на ръце.

– Нямахме какво да правим и дойдохме да те посрещнем – мило обясни мъжът с братата. – Как е леля Поля?

– А, нищо особено! Пак я е натиснала склерозата и трябваше да се оплаче на някого – с досада отвърна момичето и връчи детето на мъжа си. Той го пое с едната си ръка, а с другата леко обгърна синята рокля на бели точки. Двамата тръгнаха бавно, като бяха чудесен обект за снимка на щастливо младо семейство. Малко по-нататък момичето се освободи от ръката на съпруга си. Нещо размахваше и обясняваше припряно. Мъжът я успокояваше внимателно и така се изгубиха между хората.

Ицо Дебелия отпусна фотографската си чанта до краката и изтри изпотените си длани отстрани на панталона. Наведе се и извади „Ми-нолтата“. Отвори я и освети лентата. Скъса ненужната вече част, а останалата зареди отново. Знаеше, че никой професионален фотограф не би се поддал на подобно изкушение, но знаеше също, че не би направил тия снимки за нищо на света. Изведнъж неговите сто и седемнадесет килограма му се сториха смешно леки в сравнение с тежестта на синята рокля на момичето и той леко закрачи напред.

КРАЙ

© 1997 Красимир Бачков

Сканиране, разпознаване и редакция: Алекс Болдин, 2007

Публикация:

СИНИЯТ КОН, разкази, българска, първо издание

Красимир Бачков – автор, Елка Няголова – редактор, Станислав Филипов – художник

Рекламна къща „Пастел“ – предпечат. Печатница „Н. Здравков“. Издателство

„Звезди“.

ISBN: 954-9514-02-1

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3109>]